

L'ABSÈNCIA NO EXCLOU L'ESSÈNCIA

-cabòries-

Vero: “neguit”

“Estic trasbalsada. Des que hem sortit del metge, la mare em sembla diferent, no és per ella, són les paraules del neuròleg que m'han inquietat. "La seva mare té Alzheimer"; m'ha dit. Ho ha deixat anar, sense preàmbuls. He girat el cap per evitar que el doctor veiés que els ulls es m'omplien de llàgrimes, ell ha intentat animar-me amb les seves explicacions, volia treure-li importància al diagnòstic, però no he pogut evitar que els ulls es m'enaigüessin. Aquest diagnòstic em commou fins al punt de estar empipada amb tot y tothom. Em pregunto perquè aquest destí. Perquè ella? sempre ha estat molt coherent i amb una excel·lent retentiva. La mama no es mereix aquesta circumstància! Poc a poc m'he tranquil·litat, diu el metge que no patirà, que viurà en un món a la seva mida. També m'ha dit que estigui a l'aguait per si té canvis de humor, que es habitual i que tingui paciència. Que el que necessita es molt de afecte i comprensió.

>> Ara, estic millor. Mica en mica he aconseguit superar el neguit que m'ha causat la notícia. Miro a la mama i la trobo igual que sempre. Quan hem arribat s'ha ficat a la cuina i s'ha posat a fer croquetes, la veritat és que té la ma trencada. No se perquè, però quan les fa en ve al cap aquell poema de Martí i Pol:

“Se'ns esmolen les dentetes

quan la mare fa croquetes

ben rosses i cruixidores,

no te'n menges, en devores.

En qualsevol ocasió.

Si hi ha croquetes, millor”

>> I si hi ha un error en el diagnòstic? a vegades passa. Be, no li donaré mes voltes.

>> Les croquetes tenen molt bona pinta. Vaig a parar taula! ...